

MI MIST

Hugsa alternativt

Tá ein ber slíkt líkamlegt brek sum Atli S. Justinussen ger, kundi það í stóran mun verið merkt av avmarkingum og vánaligari lívsgóðsku.

– Eg má tó siga, at eg havi ikki merkt nakað til tað. Eg havi onga tíð verið happaður og havi ikki havt psykiskar niðurtúrar, bara tí at eg havi mist ta einu hondina, slær Atli fast. So lægið tað ljóðar, eru tað eisini ávísir fyrimunir við bert at hava ein vinstruhond at líta á: Man verður meiri alternativur. – Eg haldi faktiskt, at fólk sum bera brek, tey hugsa meiri í dýpdini um tað sum man kann gera við einari hond, í mun til tey sum hava báðar hendurnar tøk. Eitt dømi um hetta var ein dagin herfyri, tá Atli skuldi seta trampolinina hjá børnunum upp, saman við nøkrum vinmonnum. Teir rendu seg bráðliga í trupulleikan at spenna fjaðrarnar fastar, tí krókurin til tað var burtur.

– Annar teirra helt tá fyrri, at eg var handasterkur og vígaði so mikið nógv, at eg saktans kundi toga fjaðrarnar uppá pláss. Eg fann so eina tong, og segði við teir, at hetta er ein av fyrimunum at bera brek: Vit duga at hugsa alternativt, og at man tí kann koma við haldgóðum loysnum, segði Atli flennandi við teir.

GOTT LÍV

—Eg misti hondina, tá eg var eitt ára gamal í hesum Ballerup-miksaranum. Men eg havi kortini rokkið teimum málum sum ein maður kann: Eg havi konu, børn, hús og heim, og havi eitt gott lív, sigur Atli S. Justinussen í Árnafirði

